

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XI — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 decembrie 1999

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 124 din 28 septembrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	1-3	Decizia nr. 150 din 7 octombrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 6 din Codul penal	6-7
Decizia nr. 147 din 7 octombrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1-3 din Legea nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților în România	3-4	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 148 din 7 octombrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal	4-5	1.008. — Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 1999 pentru procurarea de aparatură și subansambluri necesare în vederea extinderii și modernizării rețelelor seismografice din cadrul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC București și al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului — I.N.C.D.F.P. București	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 124 din 28 septembrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Lucian Stângu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Mariana Trofimescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tepro” — S.A. Iași în Dosarul nr. 3.251/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților Societatea Comercială „Tepro” — S.A. Iași și Societatea Comercială „Wilia” — S.R.L. Iași, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că aceasta este nemotivată și precizând că nici pe fond excepția nu este întemeiată, deoarece prevederile art. 24 din Legea nr. 146/1997 nu contravin art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 3.251/1998, Curtea Supremă de Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. În motivarea excepției se arată că prevederile legale criticate, potrivit cărora „nu se restituie taxele judiciare de timbru plătite pentru cereri și acțiuni anulate ca insuficient timbrate”, încalcă dispozițiile art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la cheltuielile financiare.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că dispozițiile art. 24 din Legea nr. 146/1997 nu contravin nici unui principiu constituțional. Nerestituirea la care se referă art. 24 din Legea nr. 146/1997 are în vedere prestațiile efectuate de instanțele judecătorești anterior termenului de judecată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin art. 53 din Constituție. Se mai arată că excepția nu este susținută cu argumente și că a fost ridicată în contextul în care instanța de fond a înțeles să dispună anularea în întregime a acțiunii în pretenții ca insuficient timbrată, cu toate că doar pentru unul dintre cele două capete de cerere nu fusese achitată taxa de timbru. Instanța nu a mai restituit taxa plătită pentru primul capăt de cerere, fiind vorba de o aplicare discutabilă a textului legal, care sancționează o conduită procesuală incorectă.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că excepția de neconstituționalitate trebuie respinsă, întrucât reglementarea prevăzută la art. 24 din Legea nr. 146/1997 este o soluție de tradiție a legislației fiscale din țara noastră și de aplicabilitate generală pentru cei care prestează servicii supuse taxelor de timbru. Nerestituirea sumelor reprezentând timbrarea incompletă a cererii este menită să determine părțile interesate la evaluarea corectă a obiectului cererilor și acțiunilor adresate justiției și la timbrarea corespunzătoare, în caz contrar putând interveni sancțiunea anulării acestora.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a fost ridicată într-un litigiu având ca obiect o acțiune în pretenții, care a fost respinsă ca insuficient timbrată, iar taxele judiciare de timbru plătite prin aplicarea și anularea de timbre fiscale mobile nu s-au restituit, deoarece au fost aplicate prevederile art. 24 din Legea nr. 146/1997, conform cărora:

„(1) Taxele judiciare de timbru plătite prin aplicarea și anularea de timbre fiscale mobile nu se restituie.

(2) De asemenea, nu se restituie taxele judiciare de timbru plătite pentru cereri și acțiuni anulate ca insuficient timbrate.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată și urmează a fi respinsă.

Autorul excepției, invocând neconstituționalitatea art. 24 din Legea nr. 146/1997, care prevede că nu se restituie taxele judiciare de timbru plătite prin aplicarea și anularea de timbre fiscale mobile și nici taxele judiciare plătite pentru cereri și acțiuni anulate ca insuficient timbrate, apreciază că a fost încălcat art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, fără însă a expune motivele pe care se întemeiază această susținere.

Alin. (1) și (2) ale art. 53 din Constituție prevăd:

„(1) Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.

(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.”

Aceste dispoziții privesc obligațiile constituționale ale cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice, atât atunci când ele interesează statul, în întregul său, cât și atunci când se referă la cheltuielile administrației publice locale. Din analiza dispozițiilor constituționale rezultă că aceste contribuții pot consta din impozite și taxe, care se stabilesc, potrivit art. 138 din Constituție, numai prin lege sau, în limitele și în condițiile legii, atunci când sunt taxe și impozite locale. De asemenea, Constituția stabilește că sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 24 din Legea nr. 146/1997 nu intră în conflict cu cele ale art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție.

Nu poate fi reținută nici susținerea potrivit căreia aceste dispoziții legale sunt neconstituționale, deoarece prevăd nerestituirea taxelor judiciare de timbru plătite prin aplicarea și anularea de timbre fiscale mobile, precum și nerestituirea taxelor plătite pentru cereri și acțiuni anulate ca insuficient timbrate. Justiția este un serviciu al statului și este echitabil ca toți cetățenii care sesizează instanțele judecătorești pentru valorificarea drepturilor lor subiective să contribuie, cu excepțiile prevăzute de lege, la cheltuielile ocazionate de aceasta, prin plata taxelor de timbru. De altfel, nerestituirea taxelor judiciare, reglementată de art. 24 din Legea nr. 146/1997, este o soluție de tradiție a legislației fiscale din țara noastră, soluție care nu contravine art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tepro” — S.A. Iași în Dosarul nr. 3.251/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția comercială.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 147

din 7 octombrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1—3 din Legea nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1—3 din Legea nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Micheal Aboud Hana în Dosarul nr. 11.918/1998 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției. În susținere acesta arată că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 15/1996 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 49 din 10 martie 1998 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții. Nici un motiv invocat în cauza de față nu justifică modificarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 1999 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în Dosarul nr. 11.918/1998 al acelei instanțe, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1—3 din Legea nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Micheal Aboud Hana.

În motivarea excepției se susține că acest text este contrar art. 16 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece:

— străinii și apatrizii nu sunt egali în fața legii cu cetățenii români, întrucât ei nu beneficiază de procedura rezervată acestora din urmă în ceea ce privește contestarea unei măsuri administrative;

— procedura de urgență a judecării nu satisface dreptul petiționarului de a fi judecat într-un termen rezonabil și de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare în vederea apărării sale.

Exprimându-și opinia, instanța consideră că nu se poate reține caracterul discriminatoriu al dispozițiilor legale invocate, întrucât acestea nu disting între diferitele categorii de titulari ai cererilor pentru acordarea statutului de refugiat.

În temeiul art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, precizând că, prin Decizia nr. 49 din 10 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998, Curtea Constituțională s-a pronunțat în același sens asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 15/1996.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cadrul unui proces având ca obiect contestația împotriva hotărârii comisiei însărcinate cu analizarea motivelor pentru acordarea statutului de refugiat în România, prin care a fost respinsă cererea autorului excepției pentru acordarea statutului de refugiat.

Excepția are ca obiect dispozițiile art. 13 alin. 1—3 din Legea nr. 15/1996, cu următorul cuprins:

„Art. 13. — Hotărârea comisiei poate fi atacată cu contestație de către titularul cererii pentru acordarea statutului de refugiat, în termen de 10 zile de la comunicare.

Contestația se judecă în procedură de urgență de către judecătoria în raza căreia își are sediul comisia sau de către judecătoria în a cărei rază teritorială își are reședința contestatarul. Contestația se judecă în complet de doi judecători, cu participarea obligatorie a procurorului.

Împotriva sentinței judecătorești contestatarul sau procurorul poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare — pentru cei prezenți la judecată — sau de la comunicare — pentru cei lipsă. Hotărârea pronunțată în recurs este definitivă și irevocabilă.”

Cu privire la excepția ridicată, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de con-

stituționalitate. În acest sens este Decizia nr. 49 din 1 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 15/1996.

În considerentele acestei decizii Curtea a reținut că „dispozițiile legale atacate nu au caracter discriminatoriu, întrucât nu disting între diferitele categorii de titulari ai cererilor pentru acordarea statutului de refugiat. Procedura pentru acordarea acestui statut reprezintă o situație juridică specifică, ce nu se poate confunda cu procedura legală pentru soluționarea altor categorii de cereri, iar legiuitorul, în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție, poate institui, în considerarea acestei situații, o procedură aparte“. Pe de altă parte, în decizia menționată se arată: „nu se poate considera că dreptul la apărare al petiționarului ar fi lezat, astfel încât nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale“.

Aceste considerente își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi care să justifice reconsiderarea soluției.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 1—3 din Legea nr. 15/1996 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Micheal Aboud Hana în Dosarul nr. 11.918/1998 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 1999.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 148

din 7 octombrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, excepție ridicată de Marin Ilie în Dosarul nr. 22.217/1998 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părții față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că, în legătură cu constituționalitatea Legii nr. 140/1996, Curtea Constituțională s-a pronunțat printr-o decizie anterioară care își menține valabilitatea și în dosarul de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 22.217/1998, Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, excepție ridicată de Marin Ilie. În motivarea excepției se arată că modificarea Codului penal, care este lege organică, s-a făcut prin adoptarea la 5 noiembrie 1996 a Legii nr. 140 de către Parlament, al cărui mandat era în prelungire, încălcându-se art. 60

alin. (4) din Constituție. Se mai susține că legea criticată contravine și art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, care prevede că infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora sunt de domeniul legii organice.

Exprimându-și opinia, instanța consideră că Legea nr. 140/1996 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 60 și 72, ea fiind adoptată în interiorul mandatului Parlamentului, deși a fost publicată la 14 noiembrie 1996.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 140/1996 este neîntemeiată, arătându-se că Senatul a adoptat această lege la data de 25 septembrie 1996, iar Camera Deputaților la data de 30 septembrie 1996, astfel că adoptarea ei s-a încadrat în durata mandatului parlamentar, adică 14 octombrie 1992 — 14 octombrie 1996. Faptul că promulgarea Legii nr. 140/1996 s-a realizat după expirarea mandatului Parlamentului privește intrarea în vigoare a acesteia, iar nu adoptarea sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Autorul excepției consideră că Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, care, în opinia sa, a fost adoptată de Parlament (la 5 noiembrie 1996) după expirarea mandatului acestuia (la 14 octombrie 1996), încalcă prevederile constituționale ale art. 60 alin. (4), potrivit cărora *„Mandatul Camerelor se prelungește până la întrunirea legală a noului Parlament. În această perioadă nu poate fi revizuită Constituția și nu pot fi adoptate, modificate sau abrogate legi organice”*, și ale art. 72 alin. (3) lit. f), care prevede reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, excepție ridicată de Marin Ilie în Dosarul nr. 22.217/1998 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 1999.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

Susținerea potrivit căreia Legea nr. 140/1996 a fost adoptată la data de 5 noiembrie 1996 nu poate fi reținută, întrucât, așa cum rezultă din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996, legea a fost adoptată de Senat în ședința din 25 septembrie 1996 și de Camera Deputaților în ședința din 30 septembrie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție, ca lege organică. Legea nr. 140/1996 a fost promulgată de Președintele României la data de 1 noiembrie 1996 și a intrat în vigoare, în temeiul art. 78 din Constituție, la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, respectiv la data de 14 noiembrie 1996.

Critica referitoare la încălcarea art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, care stabilește reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, a pedepselor și a regimului executării acestora, urmează a fi înlăturată, deoarece, așa cum rezultă din Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996, în care a fost publicată Legea nr. 140/1996, aceasta a fost adoptată ca lege organică, în temeiul art. 74 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, nu poate fi reținută nici susținerea conform căreia Legea nr. 140/1996 a fost adoptată după expirarea mandatului Parlamentului, încălcându-se astfel art. 60 alin. (4) din Constituție, care prevede că *„Mandatul Camerelor se prelungește până la întrunirea legală a noului Parlament. În această perioadă nu poate fi revizuită Constituția și nu pot fi adoptate, modificate sau abrogate legi organice”*. Parlamentul desemnat prin alegerile parlamentare din 27 septembrie 1992 s-a întrunit în mod legal în prima sesiune la data de 16 octombrie 1992, potrivit convocării făcute prin Decretul nr. 206 din 13 octombrie 1992, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 14 octombrie 1992. Ca atare, la data de 16 octombrie 1992, data întrunirii legale a celor două Camere ale Parlamentului, a început mandatul acestora, care, potrivit art. 60 coroborat cu art. 67 din Constituție, este de 4 ani, sub rezerva prorogării prevăzute la alin. (4) al art. 60. Perioada de prelungire a mandatului vechiului Parlament, în care acesta nu mai putea adopta legi organice, a fost cuprinsă între 16 și 22 noiembrie 1996, aceasta din urmă fiind data când s-a întrunit în mod legal noul Parlament. Față de cele arătate rezultă că Legea nr. 140/1996 a fost adoptată de Parlament în perioada în care își exercita mandatul în deplinătatea împuternicirilor sale constituționale, astfel că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 150

din 7 octombrie 1999

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 6 din Codul penal

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Radu în Dosarul nr. 384/1999 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, Nicolae Radu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției declară că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției, invocând considerentele Deciziei nr. 177 din 15 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, prin care Curtea Constituțională, pronunțându-se asupra dispozițiilor art. 213 alin. 2 din Codul penal, a constatat că dispoziția „cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului” este neconstituțională. Excepția de neconstituționalitate ce face obiectul cauzei vizează aceeași dispoziție legală, cuprinsă în alin. 6 al art. 217 din Codul penal, astfel încât, pentru identitate de rațiune, se impune admiterea excepției aflate în dezbatere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin Încheierea din 3 iunie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 384/1999, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 217 alin. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Radu.

În motivarea excepției se susține că prevederile art. 217 alin. 6 din Codul penal „creează o diferențiere în regimul de protecție a proprietății, în sensul acordării unui plus de garanție proprietății statului prin aplicarea principiului oficialității în exercitarea acțiunii penale, în timp ce în cazul proprietății private punerea în mișcare a acțiunii penale și aplicarea sancțiunii sunt condiționate de plângerea prealabilă a persoanei vătămate”. Se susține în continuare că dispoziția „cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului”, cuprinsă în textul de lege criticat, este contrară prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (2), precum și celor ale art. 135 alin. (1). Se mai arată că art. 217 alin. 6 din Codul penal stabilește o inegalitate a cetățenilor în fața legii, prin aceea că răpește inculpatului care săvârșește o infracțiune de distrugere a unor bunuri ale statului posibilitatea de a beneficia de împăcarea părților sau de retragerea plângerii, posibilitate de care beneficiază numai autorii infracțiunilor de distrugere a unor bunuri proprietate privată. Întrucât această prevedere legală instituie o situație diferită pentru autorii unor asemenea infracțiuni, ea contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi.

Exprimându-și opinia, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, instanța de

judecată consideră excepția întemeiată, deoarece „nu se poate ca statul, în ceea ce privește bunurile care formează obiectul proprietății private, să beneficieze de o ocrotire diferită de aceea a persoanelor fizice sau juridice de drept privat, respectiv de exercitarea acțiunii penale din oficiu, ce presupune parcurgerea fazei urmăririi penale și sesizarea instanței prin rechizitoriu, în timp ce persoanele fizice sau cele juridice de drept privat exercită plângerea prealabilă potrivit procedurii stipulate de aceasta, reglementările prevăzute de Codul de procedură penală fiind distincte. De asemenea, se evidențiază o inegalitate și din punct de vedere al beneficiului împăcării părților, ce operează numai pentru subiecții care au distrus bunuri ce nu aparțin proprietății private a statului”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul apreciază că dispozițiile art. 217 alin. 6 din Codul penal contravin într-adevăr prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, nu însă și prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) din legea fundamentală. De aceea consideră că excepția este întemeiată numai în raport cu art. 41 alin. (2) din Constituție, așa cum este și jurisprudența Curții Constituționale, exprimată în deciziile nr. 177/1998 și nr. 5/1999, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. 2 din Codul penal și, respectiv, a dispozițiilor art. 214 alin. 3 din același cod.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind legal sesizată.

Critica de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 217 alin. 6 din Codul penal, potrivit cărora „Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.

Autorul excepției consideră că această dispoziție legală încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), potrivit cărora „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, pe cele cuprinse în art. 41 alin. (2) teza întâi, potrivit cărora „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”, precum și pe cele cuprinse în art. 135 alin. (1), potrivit cărora „Statul ocrotește proprietatea”.

Din examinarea dispoziției legale criticate Curtea reține că dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (2) trebuie interpretate în sensul că se referă la ocrotirea în mod egal atât a proprietății aparținând persoanelor fizice ori persoanelor juridice de drept privat, cât și a proprietății private a statului. Prin urmare, statul nu poate beneficia de o ocrotire juridică diferită de aceea a persoanelor de drept privat în ceea ce privește bunurile ce constituie obiectul proprietății sale private.

Totuși, prin art. 217 alin. 6 din Codul penal, s-a prevăzut un regim juridic diferențiat sub aspectul instituției plângerii prealabile. Astfel, dacă bunul face parte din sfera proprietății private a altor subiecte de drept decât statul, acțiunea penală împotriva autorului infracțiunii de distrugere poate fi pusă în mișcare numai în baza plângerii prealabile a persoanei vătămate. Dacă însă bunul face obiectul proprietății private a statului, acțiunea penală poate fi pusă în mișcare din oficiu, această măsură nemaifiind condiționată de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate.

Punerea în mișcare din oficiu a acțiunii penale, astfel cum prevede în prezent art. 217 alin. 6 din Codul penal, asigură o mai energică apărare juridică, indiferent de voința persoanei vătămate. Este de ajuns ca organele de urmărire penală să fie sesizate despre săvârșirea faptei sau chiar să se sesizeze din oficiu pentru ca procesul penal să fie pornit. Acest proces, astfel declanșat, parcurge și faza urmăririi penale, în cadrul căreia organele de urmărire penală strâng probele necesare soluționării cauzei, urmând ca sesizarea instanței să se facă prin rechizitoriul procurorului. Dimpotrivă, dacă persoana vătămată este o persoană fizică sau juridică de drept privat, ea trebuie, în plus, să se adreseze instanței cu plângerea sa, în termen de două luni (art. 284 alin. 1 din Codul de procedură penală), în caz contrar răspunderea penală fiind înlăturată (art. 131 alin. 1 din Codul penal). În sfârșit, tot ea trebuie să producă și să prezinte probele necesare în sprijinul plângerii sale. Din toate acestea rezultă că deosebirea de reglementare este evidentă. Întrucât dispozițiile art. 41 alin. (2) din Constituție asigură o egală ocrotire proprietății private, indiferent de titular, acestea interzic, implicit, ca legea penală

să cuprindă reglementări diferențiate cu privire la ocrotirea proprietății private. Or, prin art. 217 alin. 6 din Codul penal, se face o diferențiere, pe care Constituția o interzice, între proprietatea privată a statului și proprietatea privată a altor subiecte de drept.

De altfel, acest principiu constituțional al apărării nediferențiate a proprietății private a mai fost examinat cu prilejul soluționării unor excepții privitoare la punerea în mișcare a acțiunii penale în cazul unor infracțiuni împotriva patrimoniului.

Astfel, prin deciziile nr. 177 din 15 decembrie 1998 și nr. 5 din 4 februarie 1999, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999 și nr. 95 din 5 martie 1999, Curtea a admis, în primul caz, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 213 alin. 2 din Codul penal, iar în cel de-al doilea caz, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. 3 din același cod, constatând că dispoziția „cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte proprietatea statului”, cuprinsă în articolele menționate, este neconstituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, Curtea constată că dispoziția legală criticată este neconstituțională în raport cu prevederile art. 41 alin. (2) din legea fundamentală.

În consecință, punerea în mișcare a acțiunii penale, în temeiul art. 217 alin. 6 din Codul penal, se poate face doar la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, nu numai atunci când bunul aparține persoanelor fizice sau juridice de drept privat, ci și atunci când este în întregime sau în parte în proprietatea privată a statului.

Față de motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și 25 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Radu în Dosarul nr. 384/1999 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că este neconstituțională dispoziția „cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului”, prevăzută la art. 217 alin. 6 din Codul penal.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 1999.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 1999 pentru procurarea de aparatură și subsansambluri necesare în vederea extinderii și modernizării rețelelor seismografice din cadrul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC București și al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului — I.N.C.D.F.P. București

În temeiul prevederilor art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetelor Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului și Agenției Naționale pentru Știință, Tehnologie și Inovare pe anul 1999, la capitolul 71.01 „Cercetare științifică”, titlul „Cheltuieli

de capital”, cu suma de 1.200 milioane lei și, respectiv, cu 400 milioane lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 1999 pentru procurarea de aparatură și subsansambluri necesare în vederea extinderii și

modernizării rețelelor seismografice din cadrul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC București și, respectiv, al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului — I.N.C.D.F.P. București, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Achiziția aparaturii și a subansamblurilor necesare în vederea extinderii și modernizării rețelelor seismografice se realizează prin încredințare directă în conformitate cu prevederile art. 16 lit. c) din Ordonanța

Guvernului nr. 12/1993 privind achizițiile publice, republicată, de la furnizorii nominalizați în anexă.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă în bugetul de stat și în bugetele Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului și Agenției Naționale pentru Știință, Tehnologie și Inovare pe anul 1999 modificările ce decurg din aplicarea prevederilor art. 1.

Art. 4. — Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului și Agenția Națională pentru Știință, Tehnologie și Inovare vor controla modul de utilizare a sumelor prevăzute la art. 1.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministrul lucrărilor publice și amenajării teritoriului,
Nicolae Noica
p. Președintele Agenției Naționale pentru Știință,
Tehnologie și Inovare,
Mircea Pușcă
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 9 decembrie 1999.
Nr. 1.008.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând aparatura și subansamblurile necesare în vederea extinderii și modernizării rețelelor seismografice

Beneficiar — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții și Economia Construcțiilor — INCERC București, șos. Pantelimon nr. 266, sectorul 2

Tipul aparatului	Furnizorul unic	Cantitatea	Valoarea (lei)
Stații numerice de urmărire continuă ADS 3016 A	SEISCOM România	două seturi (amplasate la Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului și la INCERC București)	500.000.000
Seismometre numerice ADS 3016 pentru instrumentare clădiri	SEISCOM România	8 bucăți	700.000.000
TOTAL:			1.200.000.000

Beneficiar — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului — I.N.C.D.F.P. București, Măgurele, str. Călugăreni nr. 12

Tipul aparatului (subansamblu)	Furnizorul unic	Cantitatea	Valoarea (lei)
Bloc numeric de înregistrare pentru SMA-1	KINEMATRICS	20 bucăți	400.000.000
TOTAL GENERAL:			1.600.000.000

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 64690427282 Banca Comercială Română — S.A., sectorul 5.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro